

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8521527 פקס. 02-6433570
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס.

יו"ל ג"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונבדד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 547

משכיל לדוד

פרשת - תרומה

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

כל הברכות בזכות האחדות

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה. ח)

בפעם הזו ברח אליהו הנביא את אנשי העיר, אך שינה מברכתו ואיחל להם שרק אחד מהם יזכה לשאת בתואר ראש הקהילה. מששמע רבי יהושע את ברכתו של אליהו הנביא, שוב לא יכול היה להחריש. הוא הקשה לפני אליהו הנביא, כיצד ברח את אלו שקיבלו אותו בעין צרה, ולעומת כן המעיט מברכתו לאלו שקיבלו אותו בעין רחבה. השיב אליהו הנביא - דע לך שאת יושבי העיר הראשונה, לא ברכתי כלל, אלא קיללתי אותם, שכולם יהיו אנשים חשובים וראשי קהילה, ואין זו ברכה כלל ועיקר, היות ובזמן שכל אנשי העיר הם אנשי שם, אזי שכל אחד חש עצמו חשוב, אינם יכולים להימצא בשלום. אנשי העיר השנייה, הם אכן זכו בברכתי שרק אחד מהם יהיה ראש קהילה, ומשמעות ברכה זו שהשלום והאחוה יהיו מצויים ביניהם, שכל זמן שיש רק ראש אחד שהכל כפופים אליו - תיתכן מציאות של אחדות. (עושה פלא סב).

הקב"ה מבקש מעם ישראל לבנות בעבורו משכן מעט, על מנת שיוכל להשרות שכינתו ביניהם. ובלשון הפסוק נאמר "ושכנתי בתוכם" וזהו דבר פלא, הרי היה לתורה לכתוב 'ושכנתי בתוכו' ומדוע כתבה בלשון רבים. ועל כך דרשו חז"ל שרצה הקב"ה לרמוז לישראל שברצונו להשרות את שכינתו לא רק בתוך המשכן, אלא בתוכו של כל יהודי ויהודי מישראל שהוא בבחינת משכן מעט. והנה יש לנו לדעת, שהבסיס והתנאי להשראת שכינתו של הבורא ברוך הוא באדם, תלוי ועומד באחדותם של בני ישראל, שכל זמן שעם ישראל מאוחדים זה עם זה וחשים תחושת ערבות הדדית, אזי הקב"ה יכול להשרות שכינתו ביניהם. לעומת כן כאשר הפירוד והמחלוקת מצויים בקרב בני ישראל, אין הקב"ה יכול להשרות שכינתו אצל בני ישראל, היות והקב"ה מהותו שלום. וכן הקב"ה חתם את ברכת כהנים בשלום, וכן את תפילת שמנה עשרה וברכות קריאת שמע אנו חותמים בענין השלום. ומציאות של מחלוקת ריב ומדון סותרת את מהותו זו.

לזכות במתנת שמים

נאמר בספר תהלים (כט. יא) "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום". התורה מכונה "עוז". ועל פי האמור בפסוק, נראה לומר שבכוח התורה להביא שלום וברכה על עם ישראל, שמתוך שעם ישראל עמלים בתורה המכונה עוז, זוכים המה שהקב"ה יברכם ויביא שלום ואחדות עליהם. ונראה שפשוט הוא מדוע התורה מביאה שלום על העולם, היות והתורה ומצוותיה מחנכות ומרגילות את האדם, לא לחשוב רק על עצמו אלא גם על כל הסובבים אותו, ומתוך כך שהאדם עוסק בתורה, עמל בה ומתייגע בקיום מצוותיה, זוכה הוא לשפר ולתקן את מידותיו הרעות ועם זאת לרכוש לעצמו מידות טובות, עד אשר אישיותו מזדככת ומתעלה במידת האחדות. בימינו אנו שאין לנו בית מקדש ואף לא משכן, הבית הפרטי בו חיים בני הזוג הינו בבחינת מקדש מעט, ועל מנת שנוכל לזכות להשראת שכינתו של הקב"ה בקרבנו,

וכן מצינו שהקב"ה העניק לבני ישראל את התורה, רק לאחר שהיו מצויים באחדות, כנאמר (שמות יט, ב) "ויחן שם ישראל נגד ההר", ויחן כתיב ולא ויחננו, ללמדך שחננו כנגד ההר כאיש אחד בלב אחד. הקב"ה מעניק את התורה לבניו רק לאחר שנוכח לראות שהם מצויים באחדות, וזאת משום שרוב המצוות האמורות בתורה נוגעות לעניינים התלויים בבין אדם לחברו. ומכיוון שרבות מן המצוות עוסקות בעניינים הנוגעים בין איש לרעהו, על כן בכדי שהתורה תוכל לחול על בני ישראל ולהתקיים בהם, היה עליהם להוכיח תחילה שאכן השלום והאחוה שוררים ביניהם ורק לאחר מכן זכו לקבל את התורה.

עלינו לתת דעתנו כיצד להרבות את האהבה והשלום בבית. כאשר הקב"ה נוכח לראות שבני הזוג אוהבים ומכבדים זה את זה אזי שהוא ממחר להשרות שכינתו ביניהם וכך האהבה והשלום מתרבים. לא כן כאשר בני הזוג אינם מקפידים אחד בכבוד השני והמחלוקת שוררת ביניהם, מיד מסיר הקב"ה שכינתו מבית זה, ובאין שכינה וסיעתא דשמיא בבית, הדרך אל הפירוד והגירושין קצרה. והוא שאמרו חז"ל (סוטה יז, א) "איש ואשה - זכו - שכינה ביניהם, לא זכו - אש אוכלתם".

רבי יהושע בן לוי פגש את אליהו הנביא, וביקש להתלוות אליו בדרכו כדי לראות את מעשיו וללמוד מהם. אליהו הנביא סרב תחילה לבקשתו של רבי יהושע, ורק לאחר שהבטיחו רבי יהושע שלא ישאל שאלות ולא יהרהר אחר מעשיו, הסכים אליהו לצרף את רבי יהושע בדרכו. התהלכו השנים בדרך והגיעו לעיר אחת, אנשי המקום לא קיבלום בעין יפה ומשפנה אליהו הנביא לצאת את העיר, הוא ברח את בני העיר שכל אנשיה היו ראשי קהילה בעלי שם. תמה רבי יהושע על ברכתו של אליהו הנביא. אך בהיות שהבטיחו שלא יטרידו בשאלות, שתק ולא הרהר אחר מעשיו. לאחר מכן פנו והלכו לעיר אחרת, שם קיבלו אותם אנשי העיר בעין יפה ובנפש חפצה, אף

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת תרומה א' אדר א' תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
16:40	16:55	16:58	הדלקת נרות
17:54	17:56	17:56	מוצאי שבת
18:33	18:24	18:28	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- א - רבנו אברהם אבן עזרא
- ב - רבי ישראל אלתר מגור, ה"בית ישראל"
- ג - רבי ליב שרה"ס
- ד - רבי מרדכי ליב מן, ראש ישיבת בית הלל
- ה - רבי משה יהושע לנדא
- ו - רבי דוד מברסקי, ראש ישיבת פוניבז'

מבחן ההכנעה

המעשה דלהלן התרחש בעיר חולון, וכל מי ששמעה של הפרשה הגיע לאוזניו, הזדעזע, בראותו שיש אלוקים בישראל, ויש דין ויש דיין, והאדם לא יכול לעשות כל שליבו חפץ.

המעשה התרחש אצל אדם שהזמין נגר לביצוע עבודה בביתו. הנגר היה איש מקצוע מעולה, שעשה את עבודתו באופן משובח במיוחד. הוא קיבל מבעל הבית את מפתח הדירה, והורשה להכנס ולבצע את עבודתו, למרות שאיש לא היה בבית. באחד מימי העבודה,

לאחר שהנגר כבר הלך לביתו, מופיע בעל-הבית אצל הנגר ובפיו טענה חמורה: על השלחן בפרוזדור, היה מונח תכשיט יקר של רעייתי, ויש לי עדים שהוא היה מונח שם הבוקר.

כיון שאיש מבלעדיך לא נכנס לדירה, אנחנו חושדים שאתה הוא הגנב, ותובעים להשיב לנו את התכשיט היקר.

למרות שהנגר הכחיש את הטענה הזו מכל וכל, המשיך בעל הבית לתובעו, ומשהנגר סירב לשלם, תבעו לבית המשפט.

והנה, למרות שידענו מזה כבר, שהערכאות שלהם רחוקות מאוד מלשפוט על פי מידת הצדק, התפלאו רבים לשמוע 'פסק דין' שטוטי כל כך, שעל סמך העדים שראו באותו בוקר את התכשיט מונח בפרוזדור, חייב בית המשפט את הנגר לשלם לבעל הבית את מלוא מחירו של התכשיט בסך 70,000 שקלים. עוול כפול ומכופל נעשה בכך לנגר. ראשית, לא בקלות ניתן להשיג את הסכום הנ"ל,

במיוחד כשמדובר באדם יגיע כפיים, העובד קשה למלאכתו. שנית, פרסומו של פסק הדין בציבור, ירחיק ממנו את כל הלקוחות, ואף אחד לא ירצה כבר לעבוד עם הנגר שהוא שנוע כגנב שפל, שהרהיב עוז לשלוח ידו בתכשיט היקר. השלב השני בפרשה היה שהנגר לקח את הדברים לליבו, ונפטר. אבל הסיפור עוד לא נגמר. כמעט ולא התחיל.

מספר ימים לאחר פטירתו של הנגר, פותחת אשתו של בעל הבית הנ"ל את הכספת, ומוצאת שם את התכשיט היקר ההוא!

מן הסתם שכחה האשה שהיא עצמה הכניסה לשם את התכשיט, ולכן היו בטוחים היא ובעלה שהנגר הוא הגנב. עכשיו התברר למפרע, שכל האשמות שהוטחו בו, היו האשמות שווא.

האשה הצטערה מאוד על מה שקרה, והתייעצה עם רב מסוים בשאלה מה ניתן לעשות עתה כדי לתקן את הדבר על פי דין תורה. הרב הציע לה לקחת מנין אנשים, לעלות על קברו של הנגר, ולבקש מחילה על כל מה שעשו לו.

האשה הסכימה להצעה, אולם בעלה התנגד לכך, בטוענו שכאשר תתפרסם בקשת המחילה שלו על הקבר, הדבר עלול להתפרש אצל אנשים בצורה שלילית, ולכן סירב לבקש מחילה.

עכשיו הגיע השלב האחרון בפרשה. לא עברו ימים ספורים ובני משפחתו של מזמין העבודה ישבו גם הם 'שבעה' על פטירתו של בעל הבית, שהוציא את נשמתו באופן פתאומי, ושבק חיים לכל חי.

לבד מהמסקנה ההחלטית היוצאת מכאן שיש דין ויש דיין, צריך ללמוד מסיפור זה לקח נוסף, והוא, מה שכתוב בשל"ה הקדוש, שלפעמים נגזר על האדם דין מוות רח"ל,

אבל הסגורים בשמים שנבראו מזכויותיו ומעשיו הטובים, התחננו בעדו שיתנו לו נסיון נוסף. ואכן, הסניגורים פעלו את פעולתם, ובשמים הוחלט לתת לאדם זה נסיון נוסף, ואם יעמוד בו ירחמו עליו ויבטלו את גזר הדין. אם היה בעל הבית הנ"ל מכניע את יצרו, ועולה על קברו של הנגר, יתכן שהיו מרחמים עליו מן השמים. כיון שלא עשה זאת, גזרו עליו את פסק הדין החמור מכל.

בדרך כלל, אומר השל"ה, מביאים על אדם כזה נסיון בדמות עני המגיע אליו ומבקש צדקה בדרך לא נימוסית, והוא מוציא את האדם מדעתו. למרות שקיבל צדקה, הוא בא ומבקש שנית, ושלישית,

ואינו מסתפק במה שנותנים לו. ואז, אומר השל"ה, בוחנים את האדם האם אכן ייצא מדעתו, ויתרגז על העני, או למרות הדחיה הטבעית שיש לו מעני כזה, הוא ירחם עליו ויכניע את יצרו.

לכן, דוקא כאשר אנחנו נתקלים בעני כזה, שהתנהגותו באמת עלולה להוציא כל אדם נורמלי מדעתו,

צריך להבין שיתכן מאוד ששלחוהו מן השמים כדי לנסותנו האם נתגבר על טבע מידותינו, ונתייחס אליו בסלחנות, ועל ידי כך יתבטל גזר הדין שאולי נגזר עלינו רח"ל.

חשוב לזכור את הדבר גם באשר למגובות הנערכות חדשות לבקרים בבתי הכנסיות, כאשר אנשי הצדקה המסורים והמופלאים עוברים מבית כנסת אחד למשנהו ומנסים להמיס את לב הקהל בדבריהם המעוררים, כדי להקים קרן צדקה ליתומים.

לפעמים עולה מחשבה בדעתו של אדם, בנוסח 'כמה כבר אפשר לבוא ולבקש? כמה? כמה? האם מאן דהוא מעלה במחשבתו שבארנקיהם של בני תורה יש כסף ללא גבול?

ויש מקרים שבגין המחשבות הללו מחליט האדם שלא לתת יותר!

הוא מתמרד בדעתו נגד גבאי הצדקה, ומגיע להחלטה ש'גמרנו. אי אפשר יותר. הפעם אני כבר לא נותן כסף'. וצריך הוא לדעת שבהחלטה זו יתכן שהוא חורץ את גזר דינו, רחמנא ליצלקן. ("ברכי נפשי").

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

בעלי לשון הרע

אם חס ושלום, הורגל בעון זה בתמידות, כמו אלו שרגילין תמיד לישב ולספר כך וכך מעשה פלוני, כך וכך עשו אבותיו, כך וכך שמעתי עליו, והוא דברים של גנות, אנשים כאלו הם נקראין בפי חז"ל בשם "בעלי לשון הרע" וענשן הרבה יותר גדול, אחרי שבזדון ליבם עוברין על תורת ה', ונעשה זה אצלם כהפקר. ועליהם נאמר (תהלים יב, ד) "יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות" ("חפץ חיים").

1. היכן הניחו את מסגרת השולחן?

2. באיזה כלי מכלי המשכן, לא נאמר "תעשה" אלא "תיעשה", ומה הסיבה לכך?

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

היחס לכבודה של תורה

הארץ (יומא עא, ב). ונראה לבאר דברי חז"ל, אלו בכך שהמטרה של הצדיק להיות תלמיד חכם ולהתקדש כקודש הקדשים בכל רגע ובכל שניה בחייו, ולא רק פעם אחת ויחידה בשנה - ביום כיפור.

לעומת זאת, כהן גדול עם הארץ התעלה לדרגת קדושה רק באופן חד פעמי, ביום הכיפורים, אך לא זכה להשיג השגה פנימית בתורה במשך כל השנה כולה.

ועל כן ממזר תלמיד חכם מכבדים אותו יותר מכהן גדול עם הארץ שאין בו תורה, היות וכהן גדול זה רק אוחז בבדים ולא בפנימיות התורה המשולה לארון העדות, בשל לוחות הברית המצויים בו.

ומאידך גיסא, הממזר הזה שהוא תלמיד חכם לא נסתפק באחיזת הבדים, דהיינו, ברובד החיצוני של התורה, אלא נתאמץ לחתור פנימה אל מהות התורה שהיא כארון העדות, והוא עמל בתורה ומתיגע להבין את עומק חכמתה בכל כוחו ומאודו ועל כן זוכה שייכבדו אותו למרות מוצאו השפל, מפני כבוד התורה שהיא קנין בנפשו.

**"והבאת את הבדים
בטבעות על צלעות
הארון לשאת את הארון
בהם"** (שמות כה, יד)

חז"ל אומרים (הוריות ג, א) ממזר שהוא תלמיד חכם, וכהן גדול שהוא עם הארץ -

מכבדים את הממזר תלמיד חכם משום

כבוד התורה שיש בו. וזה ממש מבהיל ופלא להיות הממזר תלמיד חכם יותר חשוב מכהן גדול עם הארץ שהיה מכפר על בני ישראל ביום כיפור.

ולכאורה יש ללמוד בקל וחומר עד כמה יש לכבד את התלמיד חכם, שהרי שמעיה ואבטליון אף הם חיכו ליציאת הכהן הגדול מקודש הקדשים כדי לכבד אותו. וכאשר יצא הכהן הגדול, כל העולם שמחו שיצא חי מן הקודש, אבל מיד כולם הלכו אחרי שמעיה ואבטליון לביתם כי הכהן הגדול היה עם

מן המעיין

התורה זרה לו ומשתכחת הימנו. שכן על ידי ידיעת בתורה מתהלל כבוד התורה, כיון שאומרים הבריות:

'ראו פלוני שלמד תורה, כמה מקולקלים מעשיו', וטופלים את האשמה על התורה; הרי כדי להציל את כבודה וחשיבותה,

מוכרח היא להשתכח הימנו ולהיעשות זרה לו.

"וצפית אותו זהב טהור". (כה. יא)

הנהגת האדם על שולחנו, אומר בעל ה"שפת כהן", רמוזה בתיבת "זהב" שהוא - ראשי תיבות: "זמרה הלל ברוך".

ובא לרמז לאדם שיאמר דברי תורה על שולחנו בתוך הסעודה, ויאמר שירות ותשבחות על שולחנו, וגם כל מה שיאכל יאמר את אותה הברכה הראויה לאותו המין שברא אותו יתברך.

אור הזוהר

"ועשית שלחן עצי שטים" (כה. כג)

פתח רבי ייסא ואמר: שלחן זה, היה עומד בתוך המשכן, וברכה עליונה שרתה עליו. וממנו יוצא מזון לעולם כולו.

שלחן זה, אסור להיות ריק אפילו שעה אחת אלא צריך להיות עליו מזון, שהרי הברכה אינה מצויה על מקום ריק, ולפיכך תמיד צריך להיות עליו לחם, שתהיה תמיד ברכה עליונה מצויה בו. ומתוך שלחן זה יוצאים ברכות ומזונות לכל שאר שלחנות העולם המתברכים בגללו. כך צריך להיות שלחן של כל אדם לפניו, בשעה שהוא מברך להקדוש ברוך הוא - כדי שתשרה עליו ברכה מלמעלה ולא יראה ריק, שהרי הברכות שלמעלה אינן שורות במקום ריק, שנאמר "הגיד לי מה יש לך בבית". וכבר בארו זאת בני החבורה.

(תרומה קנג).

"ועשית יריעות עזים לאהל על המשכן". (כו. ז)

כל העושר הרב הזה שהיה במשכן - קרשים מצופים זהב, בריחים מצופים זהב, טבעות זהב, יריעות תכלת וארגמן ותולעת שני. הכל כוסה לאחר מכן ביריעות פשוטות של עזים, ונתחבר בקרסי נחושת פשוטים.

וכל כך למה?

בספר "קניני קדם", מביא את מוסרם של רבותינו ז"ל שלמדו מכאן רמז ודוגמא לעם ישראל, כיצד יש לו לאדם לנהוג במתנת העושר שחננו השי"ת: כלפי חוץ צריך האדם להשתדל ולנהוג בפשטות, בצניעות, כדי שלא לעורר קנאה בין שכניו ומכריו. שלא לגרום לכך שיהיה עושרו בפי הבריות - לא לנקר את העינים...

לזכור תמיד את משכן ה', שהיה עשיר בזהב ובשאר יקרי ערך - בתוכו - וכלפי חוץ היה מכוסה ביריעות עזים ובקרסי נחושת פשוטים...

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". (כה. ח)

מתחילה צויה השם יתברך על מלאכת הקמת המשכן, ורק לאחר מכן, בפרשת כי תשא, צויה על יום השבת: "אך את שבתותי תשמורו". ואילו כאשר חזר משה על כך לפני בני ישראל, בפרשת ויקהל, מסר להם תחילה מצוות שמירת שבת ורק לאחר כך מסר את מצוות מלאכת המשכן? טעם הדבר, מנאר בעל הכלי יקר: שבת היא בבחינת "כבוד המקום" - שניתנה כדי לחוג את יום מנוחתו של הקב"ה כיום מנוחה וקדושה, ולהעיד על מעשה בראשית שהוא ברא את השמים והארץ. לעומת זאת המשכן הוא בבחינת "כבוד ישראל", שבא להעיד על ישראל שהם "גוי אחד בארץ", כי ירד השם יתברך ממרומו והשרה את שכנתו עליהם.

לפיכך הקדים השם יתברך את מלאכת המשכן לפני השבת, כדי להוכיח בכך, שהוא מקדים כבודם של ישראל לכבוד עצמו. ואילו משה רבנו הקדים שבת לפני מלאכת המשכן, לפי שאצלנו צריך כבוד המקום להיות קודם לכבודם של עם ישראל.

"ועשית עליו זהב סביב" (כה. יא)

כמין חומר, היה דורש רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, את מאמר חז"ל "זכה נעשית לו זה, לא זכה - זרה הימנו. (יומא ע"ב). אדם מישאל הלומד תורה, אם הוא ירא שמים, בעל מדות טובות ואהוב על הבריות - נעשית לו התורה נזר ועטרה, היא מפארת אותו, והכל אומרים כי התורה היא אשר עידנה אותו במעשים ובמדות. אבל אם איננו ירא שמים, אינו מצטיין במידות ובלתי אהוב על הבריות - על כורחה נעשית

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

"מאת כל איש אשר יבנו לבו תקחו את תרומי"

ת"י" (כה. ב) תקחו את תרומתי - אלו

גבאי צדקה, שעליהם נאמר "ומצדיקי הר"

ביום ככוכבים לעולם ועד"

(דניאל יב. ג) - שכה גדולה מער

לתם לפני בורא העולם. הגה"צ רבי רפאל

ברוך טולידאנו זצ"ל התארח בשבת קודש בעיר קזבלנקה שבמרוקו, לרגל שמחה משפחתית. החורף היה אז בעיצומו ורבי רפאל ברוך תיאר בדרשתו לפני המסובים את סבלות העניים ומשפחותיהם בימי קור וצינה, שהם נזקקים לשמיכות חמות וקצרה ידם מלהשיג. הוא הציע לערוך מגיבת בקרב הקהל.

הציבור שרובו ככולו חשב שמדובר פה בסכומים קטנים, הסכים להצעה. אך מה נדהמו כשרבי רפאל ברוך עצמו הודיע על חפצו להיות התורם הראשון והכריז על נדבתו בסך 50 אלף פראנק, סכום עצום. התביישו כולם לתרום פחות ממנו וכך הצליח לגייס באותו מעמד סכום גדול לעזרת עניי מרוקו. ועוד באותו יום, במוצאי שבת,

גזר על המתנדבים שיפרעו לו מיד את הסכומים שהתחייבו. פעם בא ה'שרף מסטרעליסק' לשבות אצל גיסו האדמו"ר מקוסוב (בעל "אהבת שלום"). במוצאי שבת באו רבים להפריד מהרבי מקוסוב שישב בביתו ומה'שרף' ששהה באכסנייתו.

בתוך הבאים היה גביר אחד שסיפר לרבי מקוסוב בסוד כמוס, כי נהפך עליו הגלגל, איבד את כל הונו וחובותיו השתרגו עליו ואינו יודע כיצד יחלץ ממצבו. אמר לו הרבי: "אשתדל לפעול עבורך ישועה. עצתי שתלך גם לגיסי השרף ותספר לו את מצבך. אחר כן תשוב ותספר לי מה אמר". יצא הגביר, וכעבור שעה חזר עם הבטחה מהשרף שילך עבורו למקוה ויעתיר בעדו בטבילתו, אולי

מעמדם של גבאי הצדקה

יוושע. אמר לו הרבי: "שוב אליו ואמור לו בשמי שבטבילתו לא תוכל לשלם חובותיך". הבטיח לו השרף,

שזכות מצות התפילין שיניח בבוקר מסורה לו, ובזכותה יוושע! אמר הרבי לגביר "אמור לו בשמי, שבעלי החובות לא יקבלו זאת כתשלום..." שמע זאת השרף והלך לבית גיסו לשמוע מה רצונו. אמר לו הרבי מקוסוב: "רצוני שניסע שנינו אל אנ"ש, ונאסוף עבורו כספים שישלם בהם חובותיו וישוב לעמוד על רגליו!" עשו השנים כן והחזירוהו למעמדו.

להתגבר על הביישנות

תלאות וייסורי נפש, היו מנת חלקו של הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל כשהיה נודד ימים ולילות במסעותיו בחו"ל כדי להתרים עבור מוסדותיו. בימים ערך את פגישותיו עם אנשים ידידים ותורמים, ובלילות ניצל את הזמן כדי לגמוא את המרחקים שבין עיר אחת לרעותה.

לפעמים, כאשר אפסו כוחותיו בנדודים ובתלאות, היה נאנח וקורא: "אהא! מהיכן לוקחים את ה"משוגע" הזה שיוכל לעשות במקומי את המלאכה הזאת..."

הוא היה אומר: "ישיבת פוניבז' אינה שולחת שד"רים. יש לה רק "משולח" אחד ויחיד (הוא עצמו) הידעתם מדוע? לפי שיצטרכו לשלם למשולח אחוז גבוה מאוד, ולא ישאר כמעט מאומה. כי לדעתי כל כמה שיתנו לו זה עדיין לא מספיק. כמה שנשלם לו, לא יהיה בו משום פיצוי הולם עבור העלבונות והביזיונות שיספוג במהלך עבודתו..."

בשיחה עם תלמידי הישיבה, סח להם הרב מפוניבז' כהאי לישנא: "הידעתם תלמידי היקרים,

מה נוסך בי את הכח להיטלטל נע ונד ברחבי תבל, ולהתגבר על הביישנות הטבעית שלי כדי לצלצל בפעמון הדלת של איזה ספק-נדבן ולחזור על פתחיו? התשובה: מראה פניכם המאירות בהיכל הישיבה, כשאתם משולהבים בריתחא דסוגיא, כשהנכם עמלים בתורה - הוא היוצק בי את המרץ והעוז לעשות גם את הבלתי אפשרי".

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אתה עוד צעיר

כיצד היה נראה סדר יומו של רבי חיים פינטו זצוק"ל? "כך סיפר לי משמשו ר' ישועה - כפי ששמענו ממו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א: בבוקר מוקדם הלכתי לביתו, ואז כבר מצאתיו בבית הכנסת שבקומת העליה שבביתו כשהוא מתפלל.

לאחר התפילה ירד אל אשתו ושאל אותה מה היא צריכה. לאחר שהשיבה לו, נתן לה כסף לקניות, ומיד יצא ללכת מבית לבית לגבות כספי צדקה לעניי העיר". "ורגליו היו כמש מוליכות אותו דווקא לבתים של חולים, עניים, לבתים של נזקקים, ולכולם ערך לבדו את הקניות ונתן להם מצרכים. בכל מקום הגישו לו לאכול אבל הוא רק טעם מעט,

ואמר לי אתה תאכל בכל מקום. שאלתי אותו: רבי, כמה אני מסוגל לאכול? והוא השיב לי: אתה עוד צעיר, אתה יכול לאכול.

עקב טעות בפרסום הקודם במספרי העלונים החסרים לנו, אנו חוזרים ומפרסמים שוב:

תש"ס - 13 תשס"א - 25,26,27,28, תשס"ה - 253,254,261

מי שיש ברשותו את העלונים הנ"ל נא ליצור איתנו קשר

בט"ל או במייל אנו נצלם ונחזיר תודה!